

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. V. M.**
bytem E., B.

proti

žalovanému: **Katastrální úřad pro Středočeský kraj**
se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, 182 12 Praha 8

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o zařazení na služební místo „odborný rada oddělení právních vztahů k nemovitostem Katastrálního pracoviště Rakovník“.
2. Žalobce uvádí, že podal žádost o zařazení na služební místo „odborný rada oddělení právních vztahů k nemovitostem Katastrálního pracoviště Rakovník“, na něž žalovaný dne 26. 8. 2016 vyhlásil výběrové řízení. Dne 22. 9. 2016 proběhl s žalobcem pohovor a dne 23. 9. 2016 mu bylo doručeno vyrozumění o výsledku výběrového řízení spolu s protokolem o průběhu a výsledku výběrového řízení. Žalobce se výběrového řízení účastnil jako jediný uchazeč a podle hodnocení výběrové komise uspěl. Dne 29. 9. 2016 pak bylo žalobci doručeno vyrozumění ředitele žalovaného ze dne 27. 9. 2016, č. j. KÚ-02008/2016-200-01001-11, o zrušení výběrového řízení s poukazem na to, že nedošlo k dohodě s bezprostředně nadřízeným představeným. Dne 14. 10. 2016 žalobce podal nadřízenému správnímu orgánu žalovaného žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterému usnesením ze dne 31. 10. 2016 nebylo vyhověno.
3. Žalobce tvrdí, že jelikož v současnosti již je ve služebním poměru na Katastrálním úřadě pro Středočeský kraj, Katastrálním pracovišti Praha-západ, jde v dané věci o změnu služebního poměru podle § 49 odst. 1 zákona č. 234/2004 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“). Uvádí, že výběrové řízení se řídí zákonem o státní službě. Podle § 160 zákona o státní službě se v řízeních ve věcech služby postupuje podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nestanoví-li zákon o státní službě jinak. Výběrové řízení podle zákona o státní službě má podle žalobce dvě „fáze“, přičemž

však obě tvoří jedno správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu, jehož účelem je vybrat nejvhodnějšího kandidáta. V režimu zákona o státní službě (v § 28 a § 164) je upravena pouze „první fáze“ výběrového řízení, tedy vyhodnocení žadatelů, kteří uspěli výběrovou komisí, výběr tří nejvhodnějších a vypracování protokolu. Pak následuje „druhá fáze“ téhož řízení, jíž je dohoda mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným, která není v zákoně o státní službě blíže upravena, užije se tedy pro výsledné rozhodnutí s ohledem na § 160 zákona o státní službě ustanovení § 67 správního řádu. Takové rozhodnutí však nebylo vydáno.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně odkazuje na zákonnou úpravu výběrového řízení a uvádí, že to, co žalobce nazývá dvěma fázemi téhož řízení, jsou ve skutečnosti dvě samostatná řízení. První z nich je řízení o výběru žádosti v režimu § 146 odst. 1 správního řádu, přičemž výběrová komise vydává o všech žádostech jedno společné rozhodnutí (§ 140 odst. 7 správního řádu) ve formě protokolu (§ 164 odst. 3 zákona o státní službě). S ohledem na § 164 odst. 1 zákona o státní službě se nepoužije § 146 odst. 6 správního řádu. Proti protokolu je možno podat námitky, o nichž rozhodne samotná výběrová komise. Toto řízení tedy končí společným meritorním rozhodnutím komise, a to buď ve formě protokolu, nebo rozhodnutí o opravném prostředku, nebo rozhodnutí o zrušení výběrového řízení. Na toto skončené řízení, vzejde-li z něj alespoň jeden úspěšný uchazeč, může navazovat neformální fáze, která zahrnuje dohodu služebního orgánu s bezprostředně nadřízeným představeným a která může vést k vydání rozhodnutí o zařazení uchazeče na služební místo. Toto eventuální rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, jímž se toto samostatné řízení zároveň i končí.
5. Zákon o státní službě nestanoví povinnost adresovat každému neúspěšnému uchazeči samostatné rozhodnutí o nezařazení na služební místo ani povinnost v rámci rozhodnutí o zařazení úspěšného žadatele na služební místo rozhodnout samostatným výrokem (resp. výroky) o nezařazení ostatních uchazečů. Pokud by žalovaný takové rozhodnutí vydával, jednal by v rozporu se zásadou legality.
6. Žalovaný uzavírá, že řízení před výběrovou komisí skončilo podepsáním protokolu, proti němuž nebyly podány námitky. Protože bylo posléze výběrové řízení zrušeno, nedošlo k zahájení žádného dalšího správního řízení a není tedy co ukončovat. Žalovaný tedy není nečinný a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Pokud by soud dospěl k opačnému závěru, namítá žalovaný z opatrnosti i předčasnost podané žaloby, neboť podle § 71 odst. 3 správního řádu má správní orgán na vydání rozhodnutí 30 dnů, k čemuž se připočítává dalších 30 dnů, pokud je třeba nařídít ústní jednání, a dalších 30 dnů podle § 146 odst. 2 správního řádu; lhůta pro vydání rozhodnutí by v takovém případě skončila až 12. 12. 2016.
7. Žalobce v replice nesouhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o dvě nezávislá správní řízení, byť služební místo je též. Rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného o předčasnosti své žaloby, neboť citovaná ustanovení správního řádu se neužijí.
8. V doplnění žaloby se žalobce podrobně vyjadřuje k některým institutům zákona o státní službě. V první řadě uvádí, že podle tohoto zákona je v případech, kdy se vede řízení, příslušný k rozhodnutí služební orgán, který musí při vydávání rozhodnutí postupovat podle druhé a třetí části správního řádu. Ačkolí se v otázce (ne)zařazení žalobce na služební místo plně uplatní správní uvážení žalovaného, nezabývá jej to

povinnosti vydat náležitě odůvodněné rozhodnutí, které prokáže, že nešlo o libovůli. Tato povinnost plyne i z – Listinou základních práv a svobod zaručeného – práva na přezkum rozhodnutí veřejné správy.

9. Co se týče postavení výběrové komise, uvádí žalobce, že jde o poradní orgán služebního orgánu. Výběrová komise vydá protokol, který je z hlediska správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu. Proti protokolu mohou podat námitky (logicky) pouze ti uchazeči, kteří nebyli komisí vybráni mezi tři nejúspěšnější žadatele. Poskytuje-li však zákon o státní službě procesní prostředek k ochraně práv neúspěšným uchazečům, musí za uplatnění logického pravidla a *minori ad maius* poskytnout prostředek ochrany též těm (zpravidla dvěma) uchazečům, kteří sice byli vybráni výběrovou komisí, avšak služební orgán je poté nejmenoval na služební místo, a to buď proto, že upřednostnil jiného uchazeče ze (zpravidla tří) vybraných výběrovou komisí, nebo proto, že nevybral žádného uchazeče a výběrové řízení zrušil. Tito žadatelé tedy musí mít právo podat proti rozhodnutí služebního orgánu odvolání podle § 160 zákona o státní službě ve spojení s § 81 odst. 1 správního řádu. Aby však tyto mohli využít procesního prostředku k ochraně svých práv, musí služební orgán nezbytně nějaké rozhodnutí vydat.
10. Žalobce se dále domnívá, že dohoda mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným upravená § 28 odst. 2 zákona o státní službě má povahu veřejnoprávní smlouvy podle páté části správního řádu, konkrétně pak jde o koordinační dohodu ve smyslu § 160 odst. 3 správního řádu. Tato veřejnoprávní smlouva je dalším podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu. Na uzavření této koordinační dohody se musí shodnout služební orgán a bezprostředně nadřízený představený, přičemž každý z nich má pravomoc dohodu neuzavřít. Tuto však nemůže vykonávat svévolně, neboť absolutní volná úvaha správního orgánu v právním státě nemá místo. Proto podle názoru žalobce platí, že nastane-li situace, kdy jsou služební orgán a bezprostředně nadřízený představený ve shodě ohledně (ne)zařazení žadatele na služební místo, musí služební orgán vydat rozhodnutí, v němž uvedou důvody svého rozhodnutí a umožní jejich přezkoumání. Nastane-li situace, kdy ke shodě nedojde, je podle názoru žalobce třeba předložit tento rozpor k rozhodnutí nejbližšímu společně nadřízenému správnímu orgánu. Tento postup je sice komplikovaný, avšak podle názoru žalobce jediný ústavně konformní.
11. Jedním z cílů zákona o státní službě je jistě transparentnost veřejné správy, a právě proto nelze podle žalobce akceptovat postup, kdy se absolutní libovůle služebního orgánu vybrat si na služební místo osobu, jíž chce, bez jakýchkoli přezkoumatelných důvodů schovává za neuzavření dohody mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným. Tento netransparentní postup má oporu i v metodickém pokynu Ministerstva vnitra č. 6/2015, avšak ten ve srovnání se zákonnými a ústavními zásadami neobstojí.
12. V dalším doplnění žaloby žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 21/14, zejména na argumentaci vztahující se k § 22 zákona o státní službě, který stanoví, že lze do služebnímu poměru přijmout pouze osobu, u níž lze předpokládat, že bude ve službě dodržovat demokratické zásady ústavního pořádku České republiky. To však podle názoru Ústavního soudu nemůže být podloženo pouze neprůkaznou subjektivní domněnkou, naopak musí rozhodnutí o

přijetí do služebního poměru vycházet z prokázaného skutkového stavu a být řádně odůvodněné a soudem přezkoumatelné. Totéž lze podle žalobce vztáhnout na danou věc. Z uvedených důvodů se žalobce domnívá, že je na místě, aby soud nařídil žalovanému vydat v dané věci negativní rozhodnutí.

13. Žalovaný uvádí, že z žalobcem citovaného nálezu Ústavního soudu nevyplývá povinnost vydávat negativní rozhodnutí. Žalovaný se odkazuje na odlišné stanovisko soudce Ústavního soudu Radovana Suchánka, z něhož jasně vyplývá, že hovoří-li se o povinnosti správního orgánu odůvodnit rozhodnutí, je tímto správním orgánem míněna výběrová komise. Disentující soudce poukazuje na paradox ve většinové argumentaci, jestliže zavazuje výběrovou komisi odůvodněním rozhodnutí, ač ze zákona vyplývá, že výsledkem její činnosti je protokol, v němž – jak je zjevné již z toho, že rozhoduje jako kolektivní orgán – nic odůvodňovat nemusí. Žalovaný uzavírá, že v dané věci výběrová komise vypracovala protokol, který byl žalobci řádně doručen, a není tedy nečinná.
14. Žalovaný závěrem upřesňuje, že žalobcem podaná žádost není „žádostí o zařazení na jiné služební místo“, neboť takovýto typ řízení ani zákon o státní službě neupravuje. Jde proto o standardní výběrové řízení na obsazení volného služebního místa podle § 49 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 3 zákona o státní službě. Nebyl-li žalobce vybrán na toto volné místo, nebylo ani třeba samostatně vydávat rozhodnutí o změně služebního poměru.
15. Soud při ověřování podmínek řízení shledal, že tyto splněny nejsou.
16. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
17. Soud se předně zabýval otázkou, zda se v dané věci jednalo (podle názoru žalobce) o řízení o žádosti o zařazení na jiné služební místo, nebo (podle názoru žalovaného) o řízení na obsazení volného služebního místa. Výběrového řízení na obsazení volného služebního místa se může pochopitelně zúčastnit i osoba, která již je ve služebním poměru. Zákon o státní službě s touto eventualitou přímo počítá. Z § 49 odst. 1 zákona o státní službě však plyne, že taková osoba se výběrového řízení účastní za stejných podmínek jako ostatní uchazeči, kteří ve služebním poměru nejsou (s tím rozdílem, že je-li takový uchazeč vybrán, není již třeba vydávat mu rozhodnutí o přijetí do služebního poměru, ale vydává se pouze rozhodnutí o zařazení na služební místo). Soud v této věci přisvědčil poznámce žalovaného, že žádné řízení o žádosti o zařazení na jiné služební místo není v zákoně o státní službě upraveno. Lze uzavřít, že žalobcovo postavení v průběhu řízení se řídilo režimem výběrového řízení na obsazení volného služebního místa podle § 49 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 3 zákona o státní službě. Skutečnost, že žalobce byl ve služebním poměru již před zahájením výběrového řízení, proto v dané věci tedy nehraje žádnou roli.
18. Výběrové řízení na obsazení volného služebního místa je upraveno v § 24 – 29 a v § 164 zákona o státní službě. Je rozděleno do dvou fází. V první fázi vybírá nejvhodnější uchazeče výběrová komise podle jejich schopností a zkušeností, a to na základě pohovoru (případně doplněného o písemný test). Podle § 164 zákona o státní službě se o průběhu a výsledku výběrového řízení v této fázi sepisuje protokol, proti

němuž mohou neúspěšní uchazeči podat námitky, o nichž rozhoduje sama komise tak, že jim vyhoví a výběrové řízení zruší, nebo je zamítne (§ 165 odst. 5 zákona o státní službě). Ve druhé fázi výběrového řízení vybírá jediného nejvhodnějšího uchazeče služební orgán, který již ve své volbě a postupu není zákonem o státní službě nijak omezován (s výjimkou nutnosti získat souhlas bezprostředně nadřízeného představeného podle § 28 odst. 3 zákona o státní službě). Zákon o státní službě přitom i v této druhé fázi výslovně umožňuje nevybrat žádného uchazeče. V tomto případě se výběrové řízení zruší (§ 28 odst. 4 zákona o státní službě).

19. V první fázi výběrového řízení se prověřuje odbornost uchazeče co do oboru služby, jehož se výběrové řízení týká, resp. co do jiných dovedností (§ 27 odst. 3 zákona o státní službě). Na základě těchto dovedností komise zhodnotí, kteří uchazeči uspěli, a z nich vybere tři nejvhodnější žadatele (aniž by určila jejich pořadí; § 28 odst. 2 zákona o státní službě). Další neméně důležitou podmínkou pro kvalitní a stabilní výkon státní správy je však i kompatibilita zaměstnance s jeho nadřízeným, na níž je zaměřen právě institut dohody mezi bezprostředně nadřízeným představeným a služebním orgánem (§ 28 odst. 3 zákona o státní službě), kteří vybírají mezi třemi nejvhodnějšími žadateli. Zákonodárce zde v rámci druhé fáze výběrového řízení zakotvil možnost bezprostředně nadřízeného představeného přímo ovlivnit, kdo pro něj bude (resp. nebude) jako podřízený pracovat, neboť je pochopitelné a zcela běžné, že v rámci vztahu nadřízených a podřízených zaměstnanců nehrají roli pouze odborné schopnosti, ale i například také komunikační schopnosti, vystupování ve společenských vztazích a podobně. Bylo by proto kontraproduktivní připravit státní službu o možnost, která ve výběrových řízeních standardně hraje roli, a to jak v soukromém sektoru, tak i v oblastech veřejné správy zákonem o státní službě neupravených. Význam role bezprostředně nadřízeného představeného při výběru zaměstnanců do svého týmu zákonodárce ještě umocnil požadavkem na písemnou formu dohody.
20. Pokud jde o povahu dohody mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným, uvádí zákon o státní službě v § 164 odst. 1, že se § 146 odst. 6 správního řádu neužije; služební (správní) orgán tedy uchazeče nevybírá na základě doporučení výběrové komise, nýbrž zvláštním způsobem upraveným § 28 odst. 2 a 3 zákona o státní službě. Podle § 28 odst. 3 zákona o státní službě platí, že pokud ve výběrovém řízení neuspěli alespoň tři žadatelé, služební orgán vybere po dohodě s bezprostředně nadřízeným představeným z těch, kteří uspěli. Pokud všichni tři nejvhodnější žadatelé z výběrového řízení odstoupili, služební orgán vybere v dohodě s bezprostředně nadřízeným představeným dalšího v pořadí z těch žadatelů, kteří uspěli. Dohoda mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným podle tohoto odstavce je písemná.
21. Z uvedeného ustanovení plyne, že se musí služební orgán s bezprostředně nadřízeným představeným písemnou formou shodnout na výběru žadatele. Soud se v první řadě zabýval názorem žalobce, že má tato dohoda povahu veřejnoprávní smlouvy a uplatní se na ni tedy pátá část správního řádu. Podle § 159 odst. 1 správního řádu se veřejnoprávní smlouvou zakládají, mění nebo ruší práva a povinnosti veřejného práva. Podle § 160 odst. 1 a 2 správního řádu pak platí, že veřejnoprávní smlouvu mohou uzavírat stát, veřejnoprávní korporace, právnické či fyzické osoby a přiměřeně též organizační složky státu, vykonávající-li zákonem svěřenou působnost v oblasti veřejné

správy. Již z citovaných ustanovení, které obsahují definiční znaky veřejnoprávní smlouvy, je zjevné, že se v dané věci o veřejnoprávní smlouvu nejedná. V první řadě se shodou služebního orgánu a bezprostředně nadřízeného představeného nezakládají, nemění ani neruší žádná veřejnoprávní práva či povinnosti; tyto vznikají až rozhodnutím o zařazení na služební místo. Dále pak nelze považovat bezprostředně nadřízeného představeného za samostatnou osobu veřejného práva, která by mohla se služebním orgánem uzavřít jakoukoli veřejnoprávní smlouvu, neboť je jeho (resp. státním) zaměstnancem. Dohoda ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o státní službě povahu veřejnoprávní smlouvy nemá.

22. Z poslední věty § 28 odst. 3 zákona o státní službě vyplývá jediný požadavek na tuto dohodu, a to její písemnost. Její forma však není zákonem stanovena. Celá tato fáze se obecně vyznačuje značnou neformálností, neboť je zákonem upravena jen minimálně. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že se pro tuto dohodu užijí ustanovení správního řádu upravující rozhodnutí. Jde totiž o specifický postup správního orgánu; neprobíhá žádné správní řízení. Tomuto závěru svědčí i to, že zákonodárce pro tento úkon neužil žádný z pojmů, které zná a podrobněji upravuje správní řád, nýbrž užil pojmu „dohoda“, který rovněž poukazuje na neformálnost této fáze. Součástí metodiky Ministerstva vnitra č. 6/2015, resp. její přílohy č. 18 je vzorová dohoda podle § 28 odst. 3 zákona o státní službě, která rovněž svou jednoduchostí potvrzuje závěr, že jde o neformální úkon. Ve stejném duchu je pak další závěr z uvedené metodiky, že v případě, že k dohodě nedojde, tato skutečnost se poznamená do spisu formou úředního záznamu a uchazeč(i) se o tom vhodným způsobem vyrozumí.
23. Výběrové řízení tedy není řízením podle správního řádu, ale je zvláštním postupem podle zákona o státní službě s tím, že na tento postup se pouze v omezeném rozsahu použila úprava řízení o výběru žádosti podle § 146 správního řádu (srov. § 164 odst. 1 zákona o státní službě). Přitom po novele provedené zákonem č. 144/2017 Sb. účinným od 1. 7. 2017 se na výběrové řízení úprava řízení o výběru žádosti podle § 146 správního řádu již nepoužije vůbec. Bez významu je pak také ta skutečnost, že se na rozhodování o přijetí do služebního poměru [§ 159 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě] použije podle § 160 zákona o státní službě správní řád. Rozhodováním o přijetí do služebního poměru je totiž až samotné vydání rozhodnutí o přijetí do služebního poměru (§ 30 zákona o státní službě), nikoli výběrové řízení.
24. K totožnému závěru o povaze výběrového řízení dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, na jehož důvody lze v podrobnostech také odkázat. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval mimo jiné povahou vyrozumění podle § 28 odst. 4 zákona o státní službě, které v jím posuzované věci bylo napadeno žalobou proti správnímu rozhodnutí (ostatně obdobně to z opatrnosti učinil také žalobce, přičemž tato žaloba je souběžně odmítána usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2018, č. j. 45 A 110/2016 - 10). Nejvyšší správní soud (a shodně také soud zdejší ve shora uvedeném usnesení) dospěl k závěru, že vyrozumění podle § 28 odst. 4 zákona o státní službě není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., tj. rozhodnutím, kterým by bylo založeno, změněno či zrušeno, resp. závazně konstatováno žalobcovo veřejné subjektivní právo. Ze zákona o státní službě pak plyne, že v situaci, kdy služební orgán žádného uchazeče nevybere a výběrové řízení zruší, se žádné takové rozhodnutí ani nevydává.

25. Protože judikatura dovodila, že pojem „rozhodnutí ve věci samé“ použitý v § 79 odst. 1 s. ř. s. přímo navazuje na legislativní zkratku „rozhodnutí“ podle § 65 odst. 1 s. ř. s., lze se žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat ochrany pouze u nečinnosti při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost účastníka řízení (žalobce), a které je současně způsobilé zkrátit účastníka řízení (žalobce) na právech (podrobně viz P., L., Š., V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, str. 754 – 758, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104). jAK již bylo řečeno, takové rozhodnutí se však v situaci, kdy ve výběrovém řízení nebyl vybrán žádný uchazeč, nevydává.
26. Pokud je přitom zjevné, že rozhodnutí, jehož vydání se žalobce v žalobě domáhá, nemůže být vůbec vydáno, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé a její nedostatek je neodstranitelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Ans 6/2007-101, a doplňující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 Ans 6/2007-110; nebo také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, bod 63, který se na pozadí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem zabývá obdobou situací).
27. Jelikož nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu